Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

17. Aarg. Nr. 8. *Den 15. Januar 1868.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Inspiration.

(Fra „Millennial Star.")

Vi leve i en Vantroens Tidsalder. Omendskjøndt der gives Mange, som tale en heel Deel om Gud og Religion, er dog virkelig Tro paa det, der hører Gud til, meget sjelden. I det daglige Livs Sysler har man ganske tabt Herren af Syne. Menneskene anerkjende ved deres Ord, at der er en Gud til, men handle saaledes, som om han ikke havde Noget at gjøre med de jordiske Anliggender.

Naar vi bære Vidnesbyrd om det, som Gud er ifærd med at udføre i disse sidste Dage, blive vi imødegaaede med et mistroisk Smiil eller med Haanlatter. Naar vi tale om, at Herren har opreist og sendt Mænd til denne Slægt for at undervise den, negter man paa det Bestemteste, at Aandens Gaver meddeles noget Menneske i „denne oplyste Tidsalder." Der gives ikke saadant Noget som Inspiration nu i vore Dage, er det almindelige Svar, som gives paa vort Vidnesbyrd.

Vi driste os imidlertid til at sige, at Inspirationens Aand er i mere eller mindre Grad tildeelt hele Menneskeslægten, og at, hvis ikke dette var Tilfældet, vilde Menneskets Sind være ganske tomt. „Der er en Aand i Menneskene, og den Almægtiges Inspiration giver dem Forstand." (Job. 32, 8.) Ligesom vi uden Hjælp af Lyset ikke kunne see med vore Dine, uagtet de ere dannede i dette Diemed, saaledes kunne vi heller ikke uden Bistand af Inspirationens Aand fatte Noget med vor Forstand, uagtet vi have faaet den i denne Hensigt. „Det er det sande Lys, som oplyser hvert Menneske, der kommer til Verden." Det samme „Lys" er ogsaa Livets Aand, saaledes som der er skrevet: „I det (Ordet) var Livet, og Livet var Menneskets Lys." Det er det Lys, som skinner i Mørket, „men Mørket fatter det ikke." Denne Inspiration ytrer sig hos organiserede Væsener som Livets Aand eller den livgivende Kraft hos de levende Skabninger, medens den ved Sjælens Virksomhed giver sig tilkjende som Lysets Aand eller den usynlige Kraft, der virker paa Menneskets intellektuelle Evner. Den

er „det Lys, som er i alle Ting, den, der giver alle Ting Liv, der er den Lov, ved hvilken alle Ting styres, ja Guds Magt, som sidder paa sin Throne, hans, der er i Evighedens Skjød, omgiven af alle Ting." (Lærd. og Pagt. B. Side 39.) Den er Sandhedens Aand, og enhver Sandhed bliver aabenbaret formedelst samme. Den leder til Retfærdighed og advarer for Synd; den er den Lov, som er indskreven i Hjertet. Hvis Menneskene fra deres Barndom af vilde give Agt paa den Stemme, der taler gjennem Samvittigheden, og de vilde lade sig lede i alle Ting af den, vilde de opvoxe uden Synd „til Salighed," thi det er Herrens Aand, og den leder til Gud.

Men det er tilladt Modstanderen, som aldes Djævelen eller Satan, at udøve sin Magt i den modsatte Retning, hvilket bevirker Mørke over Sindet og leder til Død, medens det er overladt Menneskene at vælge for sig selv med Hensyn til hvilken Magt, de ville give efter for, og hvilken Sti de ville følge. Herrens Aand vil ikke altid trætte med Mennesket, og hvis dens Lys unddrages, iler det med stærke Skridt ind i Mørke og Fordærvelse. Naar vi efterspore den gradvise Unddragelse af Sandhed og Lys, af Viisdommens Aand, den Almægtiges Inspiration, fra Jordens mægtigste Nationer som en Følge af deres Fordærvelse og Ugudelighed, kunne vi klart fatte Aarsagen til deres Tilbagegang og Forfald. Denne Aand henleder ofte Menneskenes Tanker i en eller anden bestemt Retning, og de, der følge dens hviskende Stemme, blive belønnede derved, at en eller anden hidindtil for Verden ubekjendt vigtig Sandhed bliver udfoldet. Andre blive paavirkede til at hellige deres Aandsevner til et eller andet særdeles Øiemed, og Følgen ere nye og beundringsværdige Opfindelser.

Det Lys, som bevirker alt dette, er fra Gud, og Æren for Alt, hvad det udfolder, tilkommer ham, men Menneskene ere saa langt afvegne fra ham, der er Lysets og Sandhedens Ophav, at de tillægge sig selv al Æren, og endog fornegte den Inspiration, ved hvilken de ere blevne ledede. Mennesket er ikke blevet berøvet sin Handlefrihed. Det kan forkaste Lyset og misbruge de Evner, som ere blevne det tildeelte. For alt dette vil det engang komme til at aflægge Regnskab. Det vil blive dømt overeensstemmende med det Lys, det havde, og de Omstændigheder, under hvilke det levede.

Foruden den almindelige Inspiration, som hele Menneskeslægten er deelagtig i, gives der ogsaa et særegent Slags Inspiration, ved hvilken enkelte Individer blive paavirkede, og hvorved de blive dygtiggjorte til at udføre et eller andet vigtigt Hverv. Formedelst dette Middel ere de store Aander, som i de forskjellige Tidsaldere have gaaet foran den øvrige Deel af Menneskeheden, blevne ledede i deres Planer og Foretagender. Det var en saadan særegen Inspiration, som bevægede Christoffer Columbus til at seile over det ubekjendte Dyb for at søge efter Land; det var Inspiration, som bevægede Pilegrimfædrene til at søge Tilflugt paa det vestlige Continent; det var Inspiration, som tilskyndede deres Efterkommere til at diktere og antage de Forenede Staters Constitution, og det er Inspiration, der tilskynder til ethvert vigtigt Foretagende, som lige fra Verdens Begyndelse er blevet sat i Udøvelse til Menneskeslægtens Bedste.

Den høieste Grad af Inspiration, som nogensinde er bleven Dødelige til Deel, er imidlertid den, der er bleven forundt Guds Propheter, som ere blevne udkaarede af ham til at undervise Menneskene angaaende de Love, Ordinancer og Grundsætninger, der henhøre til Himme-

riges Rige. Det er formedelst dette Slags Inspiration, vi kunne erholde Kundskab om Gud, der er Ophav til vor Tilværelse, om vort Forhold til ham, om vor Herkomst, om Øiemedet med vor Skabelse og vor endelige Bestemmelse samt om det, uden hvilket denne Verdens Oplysning og Lærdom, dens Storhed og Herlighed, kun vilde være lig Blomsternes kortvarige Skjønhed og de glindsende Draaber af Duggen, der forsvinde for Morsolens Straaler.

En saadan Inspiration har altid været forundt Guds Folk. Den blev ikke alene tildeelt dem, som Gud havde sendt for at undervise Menneskene, men ogsaa i en vis Grad dem, der adløde den Lære, de forkyndte. Dette er hvad man kalder den Hellig-Aands Gave. Det er en særegen Velsignelse, som forundes Alle, der adlyde Christi Evangelium, og lærer dem at fatte det, som er skjult for denne Verdens Store og Vise. I Forbindelse med en saadan himmelsk Inspiration har Herren formedelst synlige Aabenbarelser tilkjendegivet sin Nærværelse og Magt for sine Tjenere. Saaledes var Moses i gamle Dage høiligen begunstiget i denne Henseende, ligesom Joseph Smith har været det i disse sidste Dage. Men omendskjøndt disse særegne Aabenbarelser kun blive dem til Deel, hvilke ere beklædte med det hellige Præstedømme og udkaarede til Menneskenes Ledere, paadet de kunde blive skikkede til deres høie Kald, er dog den Hellig-Aands Gave mulig at opnaae for alle Mennesker.

Da den forbausede Skare paa Pintsefestens Dag saae, at den Hellig-Aand gav sig tilkjende paa en saa vidunderlig Maade hos Apostlerne, sagde Petrus dem, at hvis de vilde lade sig døbe i Jesu Christi Navn til Syndernes Forladelse, skulde ogsaa de faae den Hellig-Aands Gave. Og for at Ingen skulde tvivle paa Muligheden af at kunne erholde denne kostelige Skat, vedblev han: „Thi Eder og Eders Børn hører Forjættelsen til og alle dem, som ere langt borte, hvilkesomhelst Herren vor Gud vil kalde dertil." (Ap. Gj. 2, 39.) Dersom den Hellig-Aands Gave dengang var opnaaelig for alle Mennesker, hvorfor skulde den da ikke ogsaa være opnaaelig nu i vore Dage? Der kan ikke fremføres noget fornuftigt Beviis for, at dette Spørgsmaal skulde besvares benegtende, og dog forkaster den nulevende Slægt ethvert Vidnesbyrd om den Hellig-Aands Inspiration. Dette er grundet paa den Vantroens Aand, som udgaaer fra Modstanderen, og hvilken har faaet et skrækkeligt Herredømme over Menneskenes Hjerter. Den Tro, som giver Sjælen Magt til at stræbe efter og opnaae den Hellig-Aands Gave, synes mere og mere at forsvinde iblandt Menneskene, hvilke tvertimod i en sørgelig Grad hengive sig til Tvivlesyge og ene og alene tragte efter det, som henhører til denne Verden.

Der hersker ligeledes en stor Misforstaaelse med Hensyn til Aandens Virkninger paa Menneskene. Folk synes at troe, at den, der er inspireret af Gud, maa see ud som et overnaturligt Væsen. Hvis Saadanne havde levet i de gamle Propheters Dage, vilde de have fundet, at disse Herrens Tjenere vare naturlige Mennesker og underkastede de samme Vilkaar, som de selv ere. Den Hellig-Aands Gave, der meddeles for at undervise Modtageren af samme om det, som hører Gud til, giver ikke Kundskab om alle Ting. Omendskjøndt Petrus talte ved Aandens Kraft og forbausede den forsamlede Mængde ved sin Tale, blev der dog gjort den Bemærkning, at han var en ulærd og læg Mand. (Ap. Gj. 4, 8–13.) Der bliver ofte gjort Indvendinger mod Mormons Bogs guddommelige Oprindelse paa

Grund af de grammatikalske Feil, som findes paa enkelte Steder i samme. Men man skulde erindre, at det ikke er rimeligt at antage, at Herrens Aand, som udfolder Sandheden for Menneskets Sind, ogsaa skulde indgive de Ord, med hvilke den skulde fremsættes for Andre. Baade Aand og Legeme beholde ligesaa meget de til samme henhørende naturlige Egenskaber, naar Mennesket er inspireret, som til enhver anden Tid. Dets Evner blive oplivede og styrkede, men ikke omstiftede. Derfor vil ogsaa inspirerede Mænds Sprog og deres Maade at tænke og udtrykke sig paa være overeensstemmende med deres naturlige Eiendommeligheder, thi omendskjøndt det er Aanden, som aabenbarer Sandheden, er det dog Mennesker, der meddele den til Andre, „thi Propheters Aander ere Propheter underdanige."

Om Gud end inspirerer et Menneske med Kundskab om det, som henhører til evigt Liv og en evig Salighed, følger dog ikke deraf, at han ogsaa skulde inspirere det med Knndskab om Grammatikens Regler eller om alle Kunster og Videnskaber, ihvorvel Sandhedens Aand staaer det bi i at erhverve sig Kundskaber om enhver Sandhed. Ei heller er det nødvendigt, at den, som saaledes er inspireret af Herren, skulde gjøre noget særdeles stort Mirakel eller paa nogen Maade udføre Noget for at lægge en overnaturlig Magt for Dagen. De ægyptiske Magikere, der ikke havde nogen Myndighed fra Gud, gjorde Undere for Pharao, medens Johannes den Døber, som Jesus regnede iblandt de største af Propheterne, aldrig gjorde noget Mirakel.

Naar Nogen, der er kaldet af Gud, taler ved den Hellig-Aands Veiledning, ville de af hans Tilhørere, som elske Sandheden, blive paavirkede af hans Ord, „thi det Guddommelige hos dem bliver sat i Virksomhed. Deres Livs Lys bliver tændt, ligesom det skeer med det jordiske Lys, der efter at have været skjult bliver bragt frem af den opgaaende Sols Straaler, og de føle og fatte Sandheden, om de end ikke kunne forklare sig, paa hvilken Maade det skeer. Den Sandhedskjærlige — den, der hungrer og tørster efter Retfærdighed, behøver ikke noget Mirakel for at blive overbeviist, „thi Lys holder sig til Lys, og Kundskab til Kundskab," og den Aand, der er i den, som er inspireret af Gud, forener sig med det Sandhedens Lys, som er i den oprigtige Tilhørers egen Sjæl, og bærer et Vidnesbyrd, der er langt kraftigere, end noget udvortes Tegn. Men Menneskene forhærde deres Hjerter imod dette indre Vidnesbyrd, og bringe sig saaledes selv under Fordømmelse. „Dette er Dommen, at Lyset er kommet til Verden, og Menneskene elske mere Mørket end Lyset, forbi deres Gjerninger ere onde." Der gives Tusinder iblandt Menneskene, som have hørt de Ældste i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige bære Vidnesbyrd om Guds Værk, og hvilke have følt Sandheden af deres Ord, men de have modstaaet Aandens Paamindelser og have ladet sig fange i de Snarer, som ere udstillede af Modstanderen, der stedse er paa Vagt for at „borttage Sandhedens Lys" fra Menneskene, naar de selv ved deres Mishag med samme give ham Leilighed dertil.

Men de, der have lyttet til den „stille, sagte Røst," som dog er fuld af Liv og Kraft, og hvilke have adlydt Guds Villie, der er bleven forkyndt af hans Tjenere, ere selv blevne velsignede med den Hellig-Aands Gave som et særegent Vidne om det, der hører Gud til. Denne Aand bærer Vidnesbyrd for dem om Faderen og Sønnen samt tydeliggjør det, som er blevet udtalt af Herrens Propheter. Den oplyser Forstanden, ligesom Solens Straaler oplyse Jorden, og opvarmer, trøster

og styrker. Den er ikke noget Indbildt, men er ligesaa virkelig for dem, der er i Besiddelse af den, som Dagens Lys. Den er „et fast, prophetisk Ord," der leder Sjælen til en uendelig Kundskab og evigvarende Fred. Den leder ikke til nogen Udskeielse i nogen Maade hverken i Henseende til Tale, Manerer eller Handlinger, men den er naturlig, fornuftig og rolig. Sværmeres Urimeligheder og Opvækkelsesprædikanters Egenheder staae ikke mere i Forbindelse med den Hellig-Aands Gave, end den Afsindiges meningsløse Pludbren eller Drankerens Vaklen i hans Gang.

Menneskene blive paavirkede og ledede af mangt et Slags aandelig Indflydelse, og der ere mange falske Aander i Verden, som stræbe efter at faae Magt over Menneskets Sind. Det er alene formedelst den Hellig-Aands Inspiration, at man kan kjende dem og gjennemskue deres List, og naar Menneskene forkaste den guddommelige Røst, der taler til dem, og de tillukke deres Øine for Lyset, ere de udsatte for at blive førte paa Afveie og ind i Mørke, Elendighed og Fordærvelse. Herren udsender nu sine Tjenere for at lære Menneskeslægten, hvorledes det er muligt at erholde den Hellig-Aands Gave, men Verden bekymrer sig kun lidet om det, der hører Gud til, og den største af alle de Velsignelser, som Gud kan tildele Nogen i dette Liv, bliver betragtet med Ligegyldighed og forkastet med Foragt.

Som en Følge heraf begynder Herren at unddrage Menneskene den Aand, som giver dem Viisdom og Veiledning i dette Livs Anliggender, — og naar han faaer udsamlet dem, der have lyttet til hans Røst og adlydt hans Befalinger, vil han i en endnu høiere Grad unddrage sin Aand fra Nationerne, og Mørkhedens Magter ville faae et saadant Herredømme i Verden, at Menneskene ville blive ledede til alskens Daarskaber, aandelig Blindhed, Strid, Forvirring, Anarki og den yderste Elendighed.

Men medens Verden i enhver Henseende blindt iler sin Fordærvelse imøde, ville den Høiestes Hellige tiltage baade i aandelig, intellektuel og physisk Kraft, thi de have Herrens Propheter og Apostler iblandt sig, hvilke formedelst den Hellig-Aands Kraft kundgjør den Guds Villie, og den himmelske Inspiration, som bærer Vidnesbyrd om Sandheden, vil voxe hos dem og oplive, udvikle, styrke og forædle baade alle deres Legemskræfter og Aandsevner.

Uddrag af Præs. Brigham Youngs Bemærkninger
i October-Conferencen 1867.

(Fra „Millennial Star.")

Præsident B. Young sagde, at Ingen kunde give en tilfredsstillende Forklaring angaaende Opstandelsen, medmindre han havde faaet Nøglerne til samme, ligesaa lidt som John Wesley kunde forkynde Evangeliet og opbygge Guds Rige, da han ikke havde noget Præstedømme eller Magt og Myndighed fra Gud til at gjøre det. Han sagde, at hvis han blev spurgt, om han virkelig kunde fatte Opstandelsen,

vilde han svare Nei, men han forstod ligesaa meget desangaaende, som noget andet nu levende Menneske. Enhver væsentlig Deel af de skabte Væsener vil komme frem i Opstandelsen. Mennesket's Legeme vil vedvare evindelig, medmindre Vedkommende forskjærtser sin Ret til samme, og det vil beholde ethvert Lem efter Opstandelsen. Jesus er den Førstefødte af de Døde — den første Frugt af Jorden, og ligesom han blev opreist fra Graven med et fuldkomment og uforkrænkeligt Legeme, saaledes vil ogsaa enhver Hellig, som faaer Deel i de Retfærdiges Opstandelse, komme frem med en fuldkommen Organisme. Vi ere i mange Henseender forskjellige fra den øvrige Deel af Menneskeslægten, thi vi ere blevne udsamlede fra Verden, paadet vi kunde afstaae fra Synd og Ugudelighed, og beflitte os paa Retfærdighed. Vi adskille os fra hele Verden med Hensyn til Grundsætninger og Lære, thi vi troe og udøve Evangeliet, og vore Anskuelser og Forhaabninger samt vor Attraa og vort Ønske at udsprede Christi Lære ere saa forskjellige fra alle Andres Begreber, at vi ikke kunne stemme overeens og sammensmelte til Eet med dem i vore Følelser. Iblandt os er vor Religion det vigtigste Conversationsemne og det, der meest beskjæftiger vore Tanker, eller det burde idetmindste være saaledes. De Hellige her ere udsamlede fra Jordens forskjellige Nationer, og dette er ikke skeet formedelst gamle Prædikener og Præsternes Traditioner i de Lande, hvor de forhen boede, men Guds Kraft, som ledsagede det Evangelium, der blev dem forkyndt, fandt Indgang hos dem; deres Hjerter bleve rørte, og de forsagede Alt for at drage til Zion og samles med Guds Hellige. Vi ville prædike Evangeliet, samle de Oprigtige, bygge Tabernakler og Templer og lære dem, som ville tjene Gud, hvorledes de kunne ernære sig selv og hjælpe til med at opbygge Guds Rige. Han raadede de nylig ankomne Emigranter til at give Agt paa deres Hjerter, til at tjene Herren, til at være flittige i Bønnen og fulde af Kjærlighed og Velvillighed mod hverandre indbyrdes og mod hele Menneskeslægten. Han henviste til de Helliges lykkelige Tilstand som en Følge af deres Samdrægtighed, og sagde, at eftersom vi kunne opvise en saadan Samfundsorden og alligevel kaldes Bedragere, maa vort Bedrageri dog være særdeles heldbringende. Folkets Fremadskriden i enhver Retning og den Omhu, med hvilken Skolevæsenet sørges for og opmuntres, viser den Viisdom, hvormed de Hellige ledes.

Efter en Tale af Ældste Orson Pratt fremstod Præsident Young og udtrykte sin Tilfredshed med Ældste Pratts Bemærkninger om Guds Personlighed og Christi Forsoning, men sagde, at han var imod enhver forkeert Yttring angaaende de Sidste-Dages Helliges Tro, thi omendskjøndt han kunde sige dem, hvad de skulde troe, var der dog Mange iblandt dem, som troede det, de ikke burde.

Ved Forsamlingens Aabning om Aftenen den 7de sagde Præsident Young, at han vilde fremsætte nogle Punkter, som han ønskede, de Ældste skulde tage til Text at prædike over i Løbet af Conferencen. Et af disse Punkter var angaaende at yde Bidrag til Understøttelse for det vedvarende Emigrationsfond; et andet Punkt gik ud paa vore Børns Underviisning, og navnlig Paamindelse om at lade dem undervise angaaende Herrens Veie; Mødrene skulde lære dem at bede. Bibelen, Mormons Bog, Lærdommens og Pagtens Bog, Guds Aabenbaringer og de Ældstes Taler skulde læses i Skolerne og studeres hjemme. Deserets Alphabet skulde læres, paadet Ungdommen kunde gjøre hurtige Fremskridt i enhver Videnskab. Vore unge Qvinder

skulde blive oplærte i Forretningsanliggender, saa at de kunde blive dygtige til at benytte Tiden paa en gavnlig Maade. Det skulde ikke være hos os, som det er paa mange Steder i Verden, hvor mange iblandt Qvinderne have det tungeste Arbeide, medens store stærke Mænd benyttes til de letteste Beskjæftigelser, saasom til at staae i Boutiker, maale Baand, til Bogholderi osv. Der behøves strax trehundrede Vogne tilligemed de nøvendige Trækdyr fra de omliggende Countier for med hver at hente tre Læs Klippeblokke fra Mundingen af Little Cottenwood. Flere unge og middelaldrende Personer ønskes at gaae til Syden for at anlægge Avlsgaarde, opdrætte Kreaturer og for at danne sig selv et hyggeligt Hjem. Han raadede de unge Mænd til at gifte sig, førend de toge afsted, og talte indtrængende om Ægteskabets Vigtighed for deres Vedkommende, som ikke synes at fatte det Ansvar, der paahviler dem i saa Henseende: Han talte om Nødvendigheden af at drage Omsorg for vort legemlige Liv og om Maaden, hvorpaa det kunde forlænges. Han raadede de Hellige til at lægge Vind paa en fornuftig Levemaade. Ligeledes ønskede han korte Prædikener og raadede de Ældste til kun at tale om det, som de selv forstode.

Efter nogle Bemærkninger af Ældste E. T. Benson udtalte Præs. B. Young sin Tilfredshed med den Nøiagtighed med hvilken de Hellige havde holdt Viisdomsordet i afvigte Sommer, og han opmuntrede dem til fremdeles at iagttage det. Det vil være Klogskab af os ikke at nyde stærke Drikke The, eller Kaffe og at afholde os fra Brugen af Tobak. Hvis der skulde gives Tilfælde, hvor en Kop The eller lidt Tobak vilde gjøre Godt, havde han ikke Noget imod Brugen deraf. Men, hvo skulle afgjøre om Brugen af disse Ting være gavnlig eller ikke? Han følte sig overbeviist om, at hvis man vilde give efter for sin Tilbøielighed i dette Punkt, vilde man snart blive vaklende i sin Beslutning. Nogle synes at troe, at de Raad, som gives med Hensyn til Viisdomsordet, er Noget, der snart vil bortdøe, og at de Hellige igjen ville vende tilbage til Brugen af The, Kaffe, Tobak og stærke Drikke. Han vilde sige, at hvis Israels Ældste skulde vise Ringeagt mod dette Raad, vilde Guds Forbandelse komme til at hvile over dem. Der fordres af de Sidste-Dages Hellige, at de skulle holde Viisdomsordet, og hvis de drive Spøg dermed, ville de komme til at fortryde det.

Ved Forsamlingens Slutning Tirsdag Aften den 8de sagde han, at han ønskede, at Conferencen kunde vedvare, saa at han den ene Dag efter den anden kunde undervise de Hellige, men han ønskede ikke, at den skulde vare saalænge, at de bleve trætte. Menneskene kunde ikke huske Meget paa eengang, og det er kun ved bestandig Belærelse, at Sandheden fæster sig i Hukommelsen. Vi ere her imellem disse Bjerge for at opbygge Guds Rige. Verdens Öine ere fæstede paa os, og vi maae vise, at vi have Livets og Saliggjørelsens Evangelium. Dette maa prædikes i den ganske Verden som et Vidnesbyrd, førend Enden kommer, og vi maae rette os efter Evangeliet og ikke efter dem, som vi ere dragne ud fra. Dette er Noget, som Herren ikke ønsker, men hvis vi ville handle saaledes, som han kræver af os, ville vi vise Verden et godt Exempel og derved lære Menneskene, hvorledes de skulle vandre for Herren. Vi maae gjøre Herrens Villie istedetfor at følge vore egne Tilbøieligheder. Han sagde, at Herren ønskede, at vi skulle lære, hvorledes vi kunne befordre og bevare vore Legemers Skjønhed samt udvikle og vedligeholde vare Aandsevner.

Alt, hvad der henhører til Liv og Lyksalighed, indbefattes i vor Religion. Han underviste de Hellige angaaende Livets Love og de Midler, ved hvilke vor jordiske Tilværelse kan forlænges. Han opmuntrede de unge Søstre til at lægge sig efter at lære Alt, som kunde bidrage til at gjøre dem skikkede til engang at blive gode Huusmødre. Han sagde, at han vilde forhøre sig overalt i Territoriet hos de Formuende, angaaende hvormange fattige Hellige de vilde hjælpe hjem til næste Aar.

Efter nogle Bemærkninger af Ældste Joseph F. Smith Onsdag Aften den 9de fremstod Præsident Young og sagde: Jeg vil begynde mine Bemærkninger der, hvor Br. Joseph F. Smith sluttede med Hensyn til de Sidste-Dages Helliges Udseende. Hvordanne ere Eders Begreber angaaende de himmelske Hærskarer? Troe I ikke, at de ere rene i hele deres Adfærd, yndige og ligefremme i deres Optræden, reenlige og smukt klædte samt de meest forekommende og venligste Væsener, man kan forestille sig? I kunne besvare dette for Eder selv; jeg har mine egne Begreber i saa Henseende. Hvis vi engang tilfulde blive helligede og fuldkommengjorte, forventer jeg at faae at see de sundeste og smukkeste Mennesker, som nogensinde have levet paa Jorden, — et Folk, der er fuldt af Kundskab om Lovene for det organiserede Liv og for den legemlige Sundheds og Skjønheds Befordring og Bevarelse. Vi ville komme til at forstaae, hvorledes vi skulle prydе os paa den sømmeligste Maade for hverandre indbyrdes, — for dem, som leve gudeligen i Christi Jesu, paadet vi kunde blive skikkede til at være i Englenes Selskab. Det skulde være mig en særdeles stor Glæde, hvis de Hellige vilde begynde at lægge mere Vind paa denne Sag, end de hidindtil have gjort, og ophøre med at efterabe Verdens Moder og Skikke. En Reformation i denne Henseende skulde begynde med Søstrene og udstrækkes til hele det menneskelige Liv. Vor Levemaade skulde være jevn og simpel, saa at den kunde tjene til at befordre Helbreden, styrke Legemet og forlænge Livet, baade hos os og vore Efterkommere. Jeg har ikke nu Tid til at tale videre angaaende dette særdeles interessante Emne.

Jeg vil benytte denne Leilighed til at tale angaaende et Punkt, som jeg ikke troer, nogen Ældste i denne Kirke hidtil har talt om. Vi have undertiden ordineret Mænd til at indtage Andres Plads, som nu og da have forladt de tolv Apostlers Qvorum, og jeg i Forening med Br. Kimball og Andre har ordineret Enhver, der er bleven optagen i dette Qvorum, siden det først blev oprettet, men jeg har aldrig berørt det, førend ved den sidste Ordination. Hvis jeg har Uret i mine Anskuelser, vil jeg i beleilig Tid blive rettet. Det Punkt, jeg hentyder til, er at den Ene tager den Andens Krone ved at blive ordinetet til Præstedømmet eller indsat i noget af denne Kirkes Qvorumer. Det er min Anskuelse, at der er en Krone for Enhver, som bliver trofast indtil Enden. Ville vi faae to Kroner, naar vi indgaae til den evige Herlighed! Jeg er af den Mening, at Enhver vil faae sin egen Krone, og at dens Herlighed og Glands netop vil svare til hans Gjerninger og blive saadan, som han har fortjent den. Dersom det er saaledes, har jeg ikke ordineret Joseph F. Smith til at tage Amasa M. Lymans Krone. Smith har været trofast lige fra sin Barndom. Han har udført flere Missioner, reist og prædiket iblandt de Hellige, idet han trofast har arbeidet for at frelse de Oprigtige af Hjertet og for at fuldkommengjøre sig selv og Andre i Guds Dine. Fortjener han nogen Krone? Ja vissélig, og han vil netop faae en saadan, som han fortjener.

Det Samme er gjældende for enhver trofast Mand. Om Nogen forskjærtser sin Krone, er det ikke for mig at sige, hvor der bliver af den; det staaer i hans Hænder, hvis Ret det er at give. Jeg troer, at Joseph F. Smith er den sextende Person, som jeg har ordineret til en af de Tolv, siden det første Qvorum blev oprettet. Ingen maa derfor troe, at Smith har faaet Amasa M. Lymans Krone, men han vil blive fuldkommen tilfreds med den Krone, han selv har gjort og gjør sig værdig til. Jeg ønsker ikke at bære Thomas B. Marsh's Krone; jeg ønsker kun min egen. Enhver vil opnaae den Grad af Herlighed, som han bereder sig til at modtage. Lader os derfor være tilfredse med at stræbe trofast for at erholde den Krone, som er henlagt for os.

Jeg ønsker, at enhver af de tilstedeværende Biskopper ikke skulde give sig til Ro, førend han faaer Navnene paa dem, som ere villige til at hjælpe een eller flere af de fattige Hellige fra Liverpool og til Enden af Jernbanen over Sletterne. Igaar spurgte vi nogle Brødre om, hvor Mange de vilde hjælpe hjem til næste Aar, og i nogle faa Minuter blev der tegnet Bidrag for dermed at betale Reisen for fem og fyrgetyve fattige Hellige. Vi ønske, at der skal indbetales Reisepenge for fem tusinde Sjæle, og Navnene paa dem, der ville yde Hjælp, ønskes at blive indsendte snarest muligt. Hvor mange af vore fattige Brødre og Søstre i de gamle Lande ville ikke blive glade ved et saadant Foretagende! Naar de erfare vore Bestræbelser for deres Skyld, ville de udbryde i Taksigelser, fordi deres Udfrielsesstund nærmer sig. Lader os udstrække en hjælpsom Haand til vore Paarørende og Venner, der sukke efter Udfrielse, ligesom vi selv have gjort. Vi sige til dem, der ikke ville betale deres Gjæld til det vedvarende Emigrationsfond, at det skulde glæde os at faae dem til at hjælpe de fattige Hellige i de gamle Lande til at komme til Enden af Jernbanerouten til næste Aar, og vi ville fradrage de saaledes udlagte Beløb paa deres Gjæld til Fondet. I kunne hjælpe hvilkesomhelst, I selv ville, ligesom I ogsaa selv kunne søge at faae Betalingen hos Vedkommende, men da vil der selvfølgelig ikke blive fradraget Eders Gjæld Noget

---

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Januar.

Indsamlingen af de Fattige.

Det er en bekjendt Sætning, at de Sidste-Dages Hellige baade i deres timelige og aandelige Anliggender ere veiledte af et af Gud bemyndiget Præstedømme. Og da de Troendes Indsamling fra alle Dele af Jorden til at danne et Folk eller en Nation for sig, er et Hovedpunkt i de Sidste-Dages Helliges Tro, er det naturligt, at denne Gjenstand er af stor Interesse for de Hellige i Adspredelsen. De Ubemidlede iblandt dem skue med Længsel til den Dag, da de kunne forenes med deres Beslægtede og Venner, som allerede ere hjemsamlede, for uforstyrrede at kunne

dyrke Herren efter deres Samvittigheds Bydende og tillige erhverve en bedre Stilling i det Timelige, end de ere istand til saalænge de leve adspredte iblandt Nationerne. Evangeliet blev først indført i England og efterhaanden i flere af de europæiske Lande. De mange Tusinder, der ere hjemvandrede til Zion, have i Aarenes Løb, velsignede af Herren, havt Anledning til at blive mere eller mindre formuende og saaledes istand til at række en hjælpsom Haand til deres fattige Troessødskende i Adspredelsen. Dette have de ogsaa i flere Aar lagt for Dagen ved paa mange Maader at bidrage til de Fattiges Hjemsamling. Men nu synes Tiden at være kommen til en større Kraftanstrængelse i denne Retning, idet Kirkens Præsident paavirket af Herrens Aand, har opfordret Zions Indvaanere, som have Midler, til at bidrage til en større Indsamling af de ubemidlede Hellige fra den gamle Verden iaar. Da den engelske Mission er den ældste, vil naturligviis Indsamlingen af dem, som have været længst i Kirken begynde, og efterhaanden udstrække sig til de andre Dele af den europæiske Mission. Kirkens Præsident, som selv har stillet sig i Spidsen for dette Foretagende bidrager ogsaa ved sine Midler til sammes Udførelse, og har opfordret Enhver til frivillig at yde, hvad de ønske og kunne til Øiemedets Fremme. Desuden staaer det Enhver frit for hjemme til at sende Midler til dem, de ønske udfriede fra disse Lande. Denne hensigtsmæssige Plan vil glæde de trofaste Hellige, som i mange Aar have slidt sig frem under trykkende Kaar, og vise dem, at Herren ikke har forglemt sine fattige Børn, som, i Lydighed til Evangeliets Principer, have bestræbt sig for at opfylde sine Pligter. Deres Udfrielsesdag nærmer sig, thi Herren haster med sin Gjerning og vil gjøre Udvei for sine trofaste Børns Udsamling, førend Trængslerne iblandt Nationerne blive større. Tidernes Tegn hentyde til, at store Forstyrrelser og Omvæltninger forestaae de gamle Nationer, thi ikke forgjæves ruster man sig i en forhen ukjendt Udstrækning til en morderisk Kamp, der ikke vil udeblive; og ingen menneskelig Pen vil være istand til at skildre den Rædsel og Elendighed, som maa ramme Nationerne, naar deres sex Millioner kampdygtige Skarer, forsynede med de nyopfundne dodbringende Vaaben, slippes løs mod hverandre. Man behøver ikke at være en Prohet for at forudsee, at Dyrtid, Hungersnød, Sygdomme og al Slags Elendighed vil følge Krigens Dæmon, idet de arbeidsdygtige Agerdyrkere, Haandvær- og Industridrivende, hvilke ere Grundpillerne for Folkenes Bestaaen og Velvære, ville vorde slagtede paa Valpladsen, efterladende uforsørgede Beslægtede til en kummerlig Skjæbne. Hvor godt er det ikke derfor, at de Hellige have et Befrielsessted at tye til, hvor de, under en viis og faderlig Regjering, kunne drive Fredens Sysler og veiledte af sande religieuse Grundsætninger, udvikle sig til en nye Nation paa Jorden, og frembringe en bedre Tingenes Tilstand, end den, hvortil en feilagtig og ærgjerrig Politik har ledet den øvrige Deel af Menneskeslægten. Hvor inderligt vil ikke de frelste Skarer udjuble Priis til deres Skaber, naar Millenniets Morgenrøde bryder frem efter Ødelæggelsens mørke Nat, de ville da indsee, hvor godt det var for dem, at de adlød Herrens Tjenere, der bragte dem Evangeliets frelsende Budskab og indlemmede dem i det Rige, som skal bestaae, naar alle denne Verdens Riger skulle underlægges Herren og hans Salvede.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Octbr. 1840. (Fortsat fra Side 109.)

I disse tre Conferencer er der i det Hele 1261 Hellige, og deriblandt 31 Ældste, 95 Præster, 28 Lærere og 2 Diakoner, hvilket udgjør et Tillæg af 255 Personer siden Octoberforeningen.

Den 25de besøgte jeg Conferencen i Staffordshires Pottemagerier. Vi havde gode Forsamlinger, men jeg har ikke Forhandlingerne og kan derfor ikke give nogen Beretning angaaende Præstedømmets og de Helliges Antal, men jeg kan sige, at Tilstanden er meget god.

Paa mine Reiser og under Conferencerne ere Mange blevne døbte og ordinerede. Vi kunne med Sandhed sige, at Herren er ifærd med at udføre et stort Værk i dette Land. Evangeliet prædikes for de Fattige, og Tegn følge dem, som troe. Jeg ankom til Liverpool i Aftes og tænker at forblive der, indtil Mormons Bog bliver færdig fra Trykken.

Jeg forbliver som altid Deres Broder i Rigets Evangelium.

Brigham Young.

Ved denne Tid faldt der en umaadelig Mængde Regn i Frankrig, hvilken foraarsagede Oversvømmelser i den østlige og sydlige Deel af Landet og gjorde en uhyre Skade, idet Vandet bortrev Bygninger, Broer og Alt hvad der laa paa deres Vei. Man har paa flere Steder mærket Jordskjælv i det henrundne Aar, og som Opfyldelse af de gamle Propheters Ord i de sidste Dage har man seet skrækkelige Syner og Blod lignende Tegn paa Himmelen.

Jeg afskriver Følgende fra en trykt Avis:

Et høist besynderligt Phenomen blev forrige Uge iagttaget af Hulls og Omegnens Beboere. Man saae et ganske blodrødt Flag paa Himmelen, hvilket oplyste Horizonten i mange Miles Omkreds. Nu og da forandrede det sin Skikkelse og saae vexelviis ud som et Kors eller et Sværd, eller det antog andre Former. Klokken eet Fredags Nat var det næsten ganske ligesaa lyst som ved højlys Dag. Indvaanerne gik frem og tilbage i Gaderne, og Frygt og Skræk var malet paa Ansigterne. Dette Særsyn varede til Kl. tre, da det lidt efter lidt drog sig vestover, medens det oplyste Humberfloden og syntes ligesom at ville synke ned i dens Vandmasse. Derpaa blev det i nogle Sekunder ganske mørkt, men derpaa viste der sig paa den nordvestlige og nordlige Himmel en klar Lysmasse, der drog sig længere hen over den vestlige Halvkugle og dannede de yndigste Farver, hvilke formede sig for Øiet som Armeer, opstillede i Slagorden og vexelviis ifærd med at angribe og at trække sig tilbage. Derpaa blev Alt igjen indhyllet i Nattens Mørke. Det synes, som om man samme Nat har seet mange Tegn paa forskjellige Steder i Riget.

Forsaavidt, det er kommet til min Kundskab, ere i det forløbne Aar følgende Bøger, Pamphleter og Breve blevne udgivne deels til Forsvar for og deels imod Sidstes Dages Hellige, nemlig:

Fjorten Nummere af „the Times and Seasons", der udgives af E. Robinson og Don Carlos Smith, ere udgaaede fra Contoiret i Nauvoo. Det Udkomne udgjør 224 Sider. Tre Numere udkom i 1839.

Otte Numere af „the Millennial Star" i Manchester i England af Ældste P. P. Pratt. Det Udkomne udgjør 216 Sider.

Et Udvalg af Psalmer blev i Begyndelsen af Juli udgivet i England af Brigham Young, John Taylor og Parley P. Pratt til Brug for de Hellige i Europa.

Hans Velærværdighed Robert Heys, Præst iblandt Wesleyanerne i Douglas paa Øen Man udgav tre Pamphleter imod de Sidste-Dages Hellige, i følgende Orden:

Svar paa nogle falske Beretninger og urigtige Fremstillinger, der ere blevne publicerede af Hans Velærværdighed Robert Heys, Præst i Westleyanernes Samfund, som et Opraab til hans Menighed i Douglas og Omegn med Hensyn til Mormonismen. Udgivet af John Taylor den 7de October 1840.

Gjendrivelse af Bagvadskelse, og Forsvar for Sandheden, som Svar paa Hr. Robert Heys anden Pamphlet. Udgivet af John Taylor den 29de October 1840.

Sandheden forsvaret og Methodismen veiet paa Vægtskaalen men funden for let, udgivet som Svar paa Hr. Robert Heys's tredie Skrift mod de Sidste-Dages Hellige. Dette Forsvarsskrift indeholdt tillige en Afsløring af Methodisternes Lære. Udgivet af John Taylor den 7de December 1840.

De Sidste-Dages Hellige og Mormons Bog eller nogle Advarselsord imod de Sidste-Dages Hellige af en Præst til sin Menighed. Udgivet i September af W. J. Morrish, Ledbury i Herefordshire.

Endnu en Advarsel af samme W. J. Morrish, 15de October samme Aar.

Endnu nogle Kjendsgjerninger angaaende de sig selv kaldende „Sidste-Dages Hellige“, af John Simons, Præst i den engelske Kirke i Dymock i Herefordshire, udgivet den 14de September.

Flere Breve af Hr. J Curran, udgiven i October i „the Manx Liberal“ paa Øen Man, bleve besvarede af John Taylor.

Mormonismen veiet paa Helligdommens Vægtskaal og funden for let; fire Foredrag af Samuel Haining. Udgivet i Douglas paa Øen Man. Dette Skrift udgjør 66 Sider.

En interessant Beretning om flere mærkværdige Syner og Opdagelsen af gamle amerikanske Optegnelser, hvilke give Oplysning om Paabegyndelsen af Herrens Værk i denne Slægt. Udgivet i Edinburg i September af Ældste Orson Pratt.

Herrens Ord til Londons Indvaanere af enhver Sekt og Troesbekjendelse og til ethvert Individ, i hvis Hænder det maatte komme, visende den Saliggjørelsesplan, som er fremstillet i det nye Testamente, nemlig, Tro paa vor Herre Jesum Christum, Omvendelse, Daab til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Hellig Aands Gave. Udgivet af H. C. Kimball og W Woodruff, Ældster i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Afsløring af de af sig selv kaldte „Sidste-Dages Helliges“ Vildfarelser og bedragerske Lære. Af William Hewitt, Lane End, Staffordshires Pottemagerier.

Svar paa Hr. William Hewitts Skrift imod de Sidste-Dages Hellige. Af Ældste Parley P. Pratt.

Kjendsgjerninger, der vise Hans Velærværdighed Hr. Pastor C. Bush's (Sognepræst i Pover i Cheshire) Uforstaaelighed og falske Fremstillinger — som Svar paa hans Skrift imod de Sidste-Dages Hellige. Af Ældste Parley P. Pratt.

Nogle Bemærkninger som Svar til en anonym Forfatter, der kalder sig „En Philantrop“. En Gjendrivelse af den Bagvadskelse og de Løgne, som han har forsøgt at paadutte de Sidste-Dages

Hellige. Af Samuel Bennett, Philadelphia.

Mormonismen afsløret og Hr. Bennetts Svar gjendrevet. Af en Philanthrop fra Chester County. Udgivet i Philadelphia.

Henvendelse til det amerikanske Folk angaaende de Forfølgelser og det Barbari, som Indvaanerne i Staten Missouri have udøvet mod Medlemmerne af Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Svar paa Hr. Thomas Taylors Pamphlet under Navn: „Fuldkommen mislykket Forsøg" osv., og paa Hr. Richard Liveseys Skrift „Mormonismen afsløret." Af Parley P. Pratt.

Udgiveren af „London Despatch" publicerede den 8de November en Artikel imod de Sidste-Dages Hellige. Stykket, der indeholder nogle af Capitain D. L. St. Clairs falske Fremstillinger i hans Skrift mod dem, blev besvaret af Ældste Parley P. Pratt i Novembernumeret af „Millennial Star."

„Millenniet og nogle andre Digte," hvortil blev føiet som Tillæg: „Afhandling om Materiens Forøgelse og Evigvarenhed." Af P. P. Pratt, New York.

(Januar 1841.)

1ste Januar 1841. Millennial Star (1ste Deel, Nr. 9) indeholder følgende Afhandling, som jeg har læst flere Gange. Det er et af de lifligste Stykker, der er skrevet i disse sidste Dage. Jeg optager derfor hele Stykket.

Udvælgelse og Forkastelse.

Troe I paa Udvælgelse og Forkastelse? For ikke at være nødte til at gjentage tusinde Gange, hvad der kan siges paa eengang, have vi besluttet at besvare dette saa ofte fremsatte Spørgsmaal skriftligt, saa at de Hellige kunne modtage Lærdom, og for at Enhver, som ønsker det, kan forstaae, at vi tilfulde troe paa en saadan Udvælgelse og Forkastelse som den, der er fremsat i det gamle og nye Testamente og i andre Aabenbaringer fra Gud i Forbindelse med ethvert andet Retfærdighedsprincip, og vi ville udbede os den Gunst hos Alle, i hvis Hænder vort Svar maatte komme, at de ville opsætte deres Dom, indtil de have gjennemlæst det med en ydmyg Aand og Bøn til Gud.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Sverrig. Ved Osmundsbjerget i Dalarne har man for nogen Tid siden fundet Bjergolie. Der har dannet sig et Actieselskab i Stockholm for at exploitere Oliekilderne, og ved de Undersøgelser, der i den Anledning ere blevne anstillede af Dr. Paijkull og Lector Tornqvist, har man stødt paa Porcellainsleer, hvad der muligviis vil fremkalde et stort industrielt Anlæg.

England. Det Røre, der blev fremkaldt ved det feniske Attentat i Fængslet Clerkenwell, har endnu ikke lagt sig, men er snarere tiltaget ved de Opdagelser, der senere ere komne for Lyset. Den 30te December blev en Krudtmølle i Faversham sprængt i Luften, ved hvilken Leilighed 11 Mennesker bleve dræbte. Man har opdaget flere Brandstiftelser, og fra Cork meldes, at 8 Personer i en af de mest befærdede Gader have røvet 60 Revolvere fra en Vaabenhandlers Boutik; man savnede ligeledes 1500 Patroner. I London have over 30,000 Mænd ladet sig tage i Ed som frivillige Konstabler i Anledning af de feniske Uroligheder. Afdeelte efter Sognene have de i særskilte Forsamlinger valgt deres Officerer og modtaget deres Kjendingstegn. I mange Gader gav Konstablernes Hjemvenden fra Forsamlingerne Anledning til Demonstrationer; Befolkningen hilste dem med Hurraraab og med Skriget: „Ned med Fenierne! Kast de Sammensvorne i Themsen!"

Preussen. Nøden i Ostpreussen har naaet en foruroligende Høide, og den tidligere omtalte Hungertyphus har antaget en epidemisk Karakteer. Communerne ere for fattige til at kunne yde tilstrækkelig Hjælp. Næsten al Omsætning er standset, og Priserne paa Livsfornødenheder stige stadig.

Frankrig. Fra Paris meldes den 25de f. M. til „Køln. Zeitg.": „Paa de franske Marineværfter og i Søarsenalerne arbeides der for Tiden med uafbrudt Iver. Der bygges 43 nye Krigsskibe, deriblandt 4 Pandserfregatter, 4 Pandsercorvetter, 1 svømmende Pandserbateri osv. Den franske Flaade tæller nu 243 Damp- og 116 Seilskibe."

Spanien. Det østerrigske Krigsskib „Novara" med Keiser Maximilians Lig ombord er den 27de December lykkelig indtruffet til Cadix.

Vestindien. St. Thomas. Et Brev fra Lloyds Agent paa St. Thomas af 13de December indeholder Følgende: „Efter det store Jordskjælv af 18de November vedbleve Rystelserne med kortere eller længere Mellemrum i et Antal af 20 a 30 om Dagen; de aftoge i Styrke indtil den 1ste ds., da der igjen var en meget stærk Rystelse, som fik flere Huse til at revne. Siden have Rystelserne været indskrænkede til 5 a 10 om Dagen. Den 12te ds. var her igjen et stærkt Stød, som gjorde megen Skade, gjorde de fleste Huse usikkre og fik flere til at styrte sammen. Idag have vi havt tre lette Stød. Befolkningen er endnu bevæget og foruroliget, og denne Uro vil holde sig, saalænge Jordskjælvene vedblive at komme saa hyppig. Der vil behøves flere Aars Velstand, forinden de ved disse Ulykker lidte Tab kunne blive indvundne. Der er opstaaet endeel Sygdom, ved at Folk have levet i fri Luft og under Telte paa Bakkerne, og mange af dem, som ikke vare aklimatiserede, ere faldne som Offre for den gule Feber, der igjen er udbrudt. Den amerikanske Admiral Palmer er den 7de ds. død af Feberen. — Ifølge Beretninger af 14de Decbr. vedvarede Jordrystelsernr ligeledes paa Øen St. Croix.

Australien. I Byen Nelson paa Nyzeeland har der raset en frygtelig Ildebrand; megen Eiendom, deriblandt 2 Banker, er bleven ødelagt.

Blandinger.

Vinteren. Fra de meest forskjellige Egne indtræffer der Beretninger om Vinterens usædvanlige Strenghed. Fra Riga telegrapheres den 31te December: „De sidste Dages stærke Sneefald har næsten aldeles standset Jernbanetogene. Kulden er stegen til 16 Grader. Vor Havn er heelt belagt med Iis Skibsfart finder ikke Sted.“ Fra det sydlige Baiern og Tyrol meldes ikke blot om Posternes Standsning, men om talrige Ulykker, fremkaldte ved Laviners Nedstyrtning. I det sydlige Rusland har der været et saa voldsomt Sneefog, som man ikke har oplevet i Mandsminde. De fleste Veie skulle som Følge heraf være ufremkommelige. Fra Algerien skrives den 17de December: „I forrige Uge bleve Constantines Indvaanere til almindelig Forskrækkelse overraskede af Snee! Sneefaldet varede uafbrudt i 24 Timer. Samtidigt hermed rasede over Sneeskyerne et heftigt Tordenveir. Lyn fulgte paa Lyn, og Himlen syntes at staae i et elektrisk Ildhav. Den næste Dag vare alle Huse og Møller bedækkede med Snee. De ulykkelige Arabere, der vare komne til Torvs i Constantine, vare nærved at omkomme af Kulde. Militairet aabnede strax nogle af sine Localiteter til Optagelse af Mennesker og Huusdyr; der blev uddeelt Brød og varm Kaffe, Qvæget fik Straa og Fourage. Da Kulden vedblev hele Dagen, blev der henimod Aften opstillet colossale Kulbækkener, for at opvarme de forskrækkede og aldeles modfaldne Arabere. Ikkedestomindre skulle Enkelte iblandt dem være ihjelfrosne.“

Reisen fra England til New York, der ellers altid er bleven anslaaet til 10—14 Dage, er for ikke længe siden af Dampskibet „City of Paris“ bleven tilbagelagt i 8 Dage. Det nævnte Skib forlod Qveenstown den 21de November og indtraf den 29de s. M. i New York. Det er, som „Times's“ Correspondent i Philadelphia siger, den hurtigste Befordring, der hidtil er opnaaet mellem begge Verdensdele.

Berlin har efter den sidste Folketælling (3die Decbr. 1867) for Tiden 702,467 Indvaanere. Siden 1864 er den preussiske Hovedstads Befolkning bleven forøget med 70,058 Mennesker; den aarlige Tilvæxt har altsaa beløbet sig til 23,353 Individer. Militairet er repræsenteret i Berlin med c. 20,000 Personer.

Dødeligheden i England. Efter de officielle Lister er Mortalitetsforholdene i de større engelske Byer følgende: Af 1000 Individer døde der i 1867: i London 23, Bristol 23, Scheffield 25, Hull 25, Leeds 27, Dublin 27, Salford 29, Glasgow 29, Liverpool 30, Manchester 31, Newcastle on Tyne 31. Dødeligheden iaar har næsten i alle Byer været mindre end i 1866. I London er der i det afvigte Aar født 112,264 og død 70,588 Mennesker, altsaa 41,676 flere fødte end døde. I 1866 var der kun 27,863 flere fødte end døde.

Statistisk Rapport

over

Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien.

For Aaret ~~1868.~~ 67

Conferencer.	Grene	Overpræster	Af de Halvfjerds	Ældster	Præster	Lærere	Diaconer	Medlemmer	Døbte	Udelukte	Emigrerede	Døde	Totalsum
Danmark.													
Kjøbenhavn	7	1	1	79	26	19	19	853	157	79	43	17	998
Aalborg . . .	4		1	40	5	7	6	234	56	38	33	6	293
Vensyssel . .	3		1	44	8	7	3	90	38	46	22	4	153
Fredericia . .	4		2	26	2	8	4	190	49	26	20	3	232
Aarhuus . . .	4		1	21	11	15	3	206	80	16	75	1	257
Dernes . . .	6		2	31	14	11	5	263	77	27	15	3	326
	28	1	8	241	66	67	40	1836	457	232	208	34	2259
Norge.													
Christiania . .	11		3	75	30	40	9	681	104	65	22	17	838
Sverrig.													
Skaane . . .	18		2	54	35	30	12	483	121	76	3	9	616
Stockholm . .	7		1	33	9	20	4	305	83	51	3	3	372
Gotheborg . .	8		2	34	11	12	9	196	48	15	8	3	264
Norrkoping . .	6		1	35	14	14	7	321	68	31	4	2	392
	39		6	156	69	76	32	1305	320	173	18	17	1644
Summa . .	78	1	17	472	165	183	81	3822	881	470	248	68	4741

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.